

Ignacij Antiohijski, Pismo Rimljanom (6,1 - 9,3)*Kristus, moja ljubezen, je križan*

Nič mi ne bo koristil ves svet, nič kraljestva tega sveta. Bolje je zame, da umrjem v Jezusu Kristusu, kakor da bi vladal vsej zemlji. Iščem njega, ki je umrl za nas; njega hočem, ki je vstal za nas. Rodil bi se rad. Pustite, bratje, ne branite mi priti v življenje, ne pehajte me v smrt. Po Bogu hrepenim, ne izročajte me svetu in ne varajte me s tvarjo. Pustite me, da pridem do čiste luči. Ko bom pri njej, bom človek. Pustite, naj posnemam trpljenje svojega Boga! Če ga kdo ima, bo razumel, kaj hočem. Usmilil se me bo, saj ve, kaj me teži.

Vladar tega sveta bi me rad ugrabil in uničil moje teženje po Bogu. Ne pomagajte njemu, ampak meni, pravzaprav Bogu! Ne imejte na jeziku Jezusa Kristusa, v srcu pa hrepenenje po svetu. Zavist naj ne prebiva v vas! Niti če bi sam prišel in vas prosil, mi ne verjemite, verjemite raješ temu, kar vam pišem. Živ vam pišem, a želim umreti. Moja ljubezen je križana. V meni ni ognja, ki použiva tvar, ampak živa voda, ki mi govori in me v srcu kliče: Pridi k Očetu! Ni mi do minljive hrane, ne do sreče tega sveta. Kruha božjega hočem, ki je telo Jezusa Kristusa, iz Davidivega rodu. Rad bi pil njegovo kri, neminljivo ljubezen.

Nič več nočem po človeško živeti. To pa se bo zgodilo, če boste vi hoteli. Storite to, prosim, in naši boste tudi svoje srečo. Kratke se te moje besede, ko vas prosim, a verjemite mi! Jezus Kristus vam bo razodel, da imam prav. V njegovih ustih ni laži, po njih je Oče govoril samo resnico. Prosite zame, da pridem do tega, kar si želim. Ne pišem vam po svojih zemeljskih željah, ampak v božjem Duhu. Če bom trpel, ste mi pomagali, če me bodo izpustili, ste mi naredili slabo.

Spominjajte se v molitvah sirske Cerkve, ki jo namesto mene vodi sam Bog. Jezus Kristus sam naj bo njej škof in vaša ljubezen. Kar sram me je, da sem bil med njenimi člani, saj tega tudi nisem bil vreden. Toda dosegel sem milost, da sem nekaj, če pridem k Bogu. Pozdravljam vas jaz in ljubezen Cerkev, ki so me sprejele v imenu Jezusa Kristusa.

Irenej Lyonski, Zoper krivoverstva (4,20,4-5)*Ko pride Kristus, bomo vsi videli Boga*

En sam Bog je. S svojo modro Besedo je vse ustvaril in uredil. Ta njegova Beseda je Gospod Jezus Kristus. V poslednjem času je postal človek, naš brat, da bi vse, zlasti pa še človeka, povezal z Bogom.

Ta njegova Beseda je dala prerokom dar prerokovanja. Napovedovali so njegovo človeško rojstvo, ko se je po Očetovi želji Bog združil s človekom. V božjem imenu so napovedali, da bodo ljudje gledali Boga, ko bo na zemlji med nami živel in se z nami pogovarjal. Pomagal bo svojim bratom po človeški naravi in jih rešil. Dal se nam bo vidno spoznati. Rešil nas bo iz rok vseh sovražnikov, vsakega upornega duha. Pritegnil nas bo, da mu bomo vse žive dni v sveti pravičnosti služili, da bi nam ta skrivnostni človek zaupal Svetega Duha v slavo Boga Očeta.

Preroki so torej napovedovali, da bomo ljudje gledali in videli Boga. To je tudi sam obljubil: *Blagor tistim, ki so čistega srca, zakaj Boga bodo gledali.*

Zaradi veličastne slave in nedopovedljive lepote nihče živ še nikoli ni videl Očeta, saj je nedoumljiv. Ker nas pa ljubi in ker vse more, je svojim prijateljem obljubil, da ga bodo gledali, kakor so napovedovali preroki. Kar je namreč po človeško nemogoče, to Bog lahko uresniči.

S svojimi močmi človek ne more videti Boga. On pa hoče, da bi ga ljudje spoznali, tisti, katerim hoče to dati, kadar hoče dati in kakor hoče, da ga spoznajo. Vsemu je namreč kos. Najprej je dal prerokom dar, da so ga v Duhu gledali. Posinovljenim otrokom se daje videti v Sinu, končno pa ga bomo v nebesih mogli gledati kot Očeta. Tako namreč Sveti Duh človeka pripravlja za Božjega Sina, Sin ga vodi k Očetu, Oče pa mu daje neminljivo večno življenje, ki ga bo vsak deležen zato, ker bo gledal Boga.

Vsi, ki vidijo svetlobo, so namreč deležni luči in čutijo njeno moč, ker jih obseva. Podobno je tudi s tistimi, ki gledajo Boga: v Bogu živijo in doživljajo moč njegovega sijaja. Božja luč daje življenje. Tisti, ki torej Boga gledajo, so deležni njegovega življenja.

Origen, Homilije o Jozuetovi knjigi 4,1*Prehod čez Jordan*

Skrinja božje zaveze je vodila božje ljudstvo čez Jordan. Duhovniki in leviti so obstali, vode pa so božjim služabnikom izkazale čast, se ustavile, nakopičile in pustile božjemu ljudstvu varno pot. Ne čudi se, kristjan, ko bereš te zgodbe pri judovskem ljudstvu. Saj si pri krstu stopil v jordansko vodo in božja beseda ti obljublja še več in bolj vzvišene reči: na svojem potovanju boš šel celo v višave, proti nebesom.

Poslušaj Pavla, ki pravi pravičnim: *Tedaj bomo odneseni na oblakih, in tako bomo vedno z Gospodom.* Pravičnemu se ni bati ničesar. Vse mu služi.

Končno ti Bog tudi po preroku obljublja: *Če pojdeš skozi ogenj, te plamen ne ožge, zakaj jaz, Gospod, sem tvoji Bog.* Pravični je torej povsod doma in vse mu mora služiti. Nikar ne misli, da se je to zgodilo nekoč, tebi pa, ki to bereš, se to ne bo zgodilo. Vse se bo skrivnostno ponovilo. Kajti tudi ti si zapustil temo malikovanja in, ko želiš priti do spoznanja božje postave, si že odšel iz Egipta.

Ko si postal katehumen in si začel živeti po zapovedih Cerkve, si šel prek Rdečega morja. Vsak dan stopaš skozi puščavo in si prizadevaš poslušati božjo besedo ter gledati v božjo slavo odeti Mojzesov obraz. Toda ko boš pristopil k skrivnostnemu studentu krsta in boš vpričo duhovnikov in diakonov prejel spoštovanja vredne in čudovite zakramente, ki jih poznajo le tisti, ki jih smejo poznati, glej, tedaj boš stopil čez Jordan s pomočjo duhovniške službe v obljubljeni deželo. Za Mojzesom je vodil božje ljudstvo Jozue, tvojo novo pot pa bo vodil Jezus.

Tedaj boš ob misli na tako velike in tolike božje čudeže razumel, da se je tudi pred teboj razdelilo morje in da so se ustavile vode. Tedaj boš lahko molil. *Kaj ti je morje, da se umikaš, in kaj tebi Jordan, da se ustavljaš? Kaj vam gore, da se plašite kot ovni, in vam, griči, da skačete kot jagneta?* In slišal boš božji glas, ki pravi: *Trepetaj, zemlja pred božjim obličjem, trepetaj pred Gospodom, živim Bogom. On daje vodo iz skale, studence voda iz pečine.*

Ambrozij Milanski*Razlaga psalmov (Ps 1, 4.7-12)*

5 Iz vsega Svetega pisma kar diha božja milost, vendar je knjiga psalmov posebna v tem pogledu. Mojzes, ki je z nevezano besedo opisal velika dela prednikov, je bil presunjen, ko je prišel do pripovedovanja, kako je narod na čudežen način šel preko Rdečega morja in videl faraona pogrezniti se v valove. To je presegalo človeške moči. Ves zamaknjen je zapel Gospodu zmagoslavno pesem. Njegova sestra Marija je vzela bobnenček in spodbudila še druge: *Pojmo Gospodu, ker je mogočen; preganjalce na konjih je potopil v morje.*

10 Zgodovina vzgaja, postava uči, prerokbe napovedujejo, nauki pa vabijo h kreposti. Knjiga psalmov obsega vse to, kaže pot k sreči in daje odrešilno zdravilo človeštvu. Kdor jo bere, bo našel v psalmih najustrežnejše zdravilo, da zaceli svoje rane. Če bo le hotel, bo našel v njih pravo šolo, cel stadion z vajami za vsako vrlino. Le izbere naj tisto, kar bo zanj najprimernejše, kar ga bo prej pripeljalo do venca zmage.

15 Če bi kdo rad posnemal dela očakov, bo v enem samem psalmu našel dragoceno zbirko, kjer se bo lahko srečal z vso zgodovino. Če ga zanima postava, trdno povezana v ljubezni (*kdor ljubi bližnjega, spolni postavu*), bo videl, kako z ljubeznijo lahko premaga zaničevanje sveta. Rad bo tvegati tudi najhujše nevarnosti; odkril bo, da

20 ljubezen s svojo močjo vse premaga. Naj povem še kaj o preroški moči psalmov? Če je kje drugje kakšna napoved, je skrivnostna, psalmist pa vse jasno in odkrito obljublja. Ve, da bo Jezus njegov potomec, saj mu je Gospod obljubil. *Tvojega telesnega sina bom postavil na tvoj prestol*. Psalmist napoveduje Jezusovo rojstvo, zveličavno trpljenje, smrt, vstajenje, vnebohod in slavo na Očetovi desnici. Česar nihče ni vedel povedati, je prerokoval psalmist, za njim pa v evangeliju ponovi Gospod sam.

25 Kaj je lepše kot psalm! Upravičeno David prepeva: *Hvalite Gospoda, to je dobro, pojmo mu hvalo, to je naše veselje*. Psalm je blagoslov za ljudi: z njim častijo Boga in se mu zahvaljujejo, z njim vzlikajo, z njim izpovedujejo svoje misli, je glas Cerkve, izpoved in pesem vere, spoštljiva predanost Bogu, sproščeno veselje, veselo vzklikanje, ubrano razpoloženje. Psalm blaži jezo, preganja skrb, lajša žalost. Varuje nas ponoči, uči nas podnevi. V strahu štiti, slavi svetost, predčuje božji mir, vedno ubira skladne glasove. Zjutraj pozdravlja sonce, zvečer se poslavlja od njega.

30 V psalmu tekmujeta nauk in prijetnost. Psalm s petjem razveseljuje in z naukom uči. Česa ne najdeš, če prebiraš psalme? Zdaj poje o ljubljenem in te vnema v sveti ljubezni, spet drugič odkriva lepoto, opeva vstajenje, nagrado, tretjič poučuje, kako naj se varujemo greha, ga obžalujemo in se ga kesamo.

35 Kaj je torej psalm? Harfa Svetega Duha. Sveti Duh ubira strune v duši preroka in na zemlji donijo nebeški napevi. Kakor hitro se Sveti Duh dotakne strun svoje harfe, mrtva glasbila zaživijo, na njih zadoni nebeški napev in zazveni pesem božje hvale. Vabi nas, naj umrjemo grehu, da bo v tako umrlem telesu zazvenela pesem kreposti, ki nas bo vodila k dobremu in usmiljenemu Bogu.

Hieronim*Razprava o Markovem evangeliju, govor 2*

Prišli so v Simonovo in Andrejevo hišo. Simonova tašča pa je ležala zaradi mrzlice. O da bi prišel do našega doma in vstopil vanj in s svojim ukazom ozdravil mrzlico naših grehov! Vsakega od nas pomalem trese. Ko se razjezim, me potresava. Kolikor grehov, toliko mrzlic. Toda nagovorimo apostole, naj prosijo Jezusa, pa bo pristopil k nam in se dotaknil naše roke. Če se nam namreč dotakne roke, mrzlica takoj pobegne. Izvrsten zdravnik je in pravi primarij. Mojzes je zdravnik, zdravnik je Izaija, zdravniki vsi sveti, ta pa je primarij. Zna se večje dotakniti kit in preiskati skrivnosti bolezni.

10 Ne dotakne se ušesa, ne dotakne se čela, ne dotakne se kakega drugega dela telesa, ampak se dotakne roke. Zato jo je namreč tresla mrzlica, ker ni imela dobrih del. Najprej se torej ozdravijo dela, potem pa se odvzame še mrzlica. Ne more mrzlica pobegniti, če se dela ne pozdravijo. Ko ima naša roka slaba dela, ležimo v postelji, ne moremo se dvigniti, ne moremo hoditi: in vse naše telo je bolno.

15 *In pristopil je k njej*, ki je bila bolna... Sama namreč ni mogla vstati, ker je ležala v postelji, zato ni mogla prihajajočemu stopiti naproti. Toda ta usmiljeni zdravnik, ki bolešno ovčko nosi na svojih ramah, je sam stopil k postelji.

20 *In pristopil je...* Sam od sebe je pristopil, da bi sam od sebe ozdravil. In pristopil je. Poglej, kaj pravi. Morala bi meni prihajajočemu priti naproti, morala bi priti do vrat in me sprejeti, da bi bila tvoja ozdravitev ne le delo mojega usmiljenja, ampak tudi tvoje volje. Toda ker te preveč pritiska mrzlica in se ne moreš dvigniti, sam prihajam.

25 *In pristopil je in jo dvignil*. Ker ni mogla sama vstati, jo Gospod dvigne. In dvignil jo je, tako da *jo je prijel za roko*. Prav za roko jo je prijel. Tudi ko je bil Peter v nevarnosti na morju in se je utapljal, se mu je dotaknil roke in ga je dvignil. In dvignil jo je, tako da jo je prijel za roko. S svojo roko je prijel njeno roko. O blaženo prijateljstvo, o lepi poljub! Dvignil jo je, tako da *jo je prijel za roko*. Njeno roko je ozdravil s svojo roko. Prijel jo je za roko kot zdravnik, potipal je žile, videl, kako huda je mrzlica, sam pa je bil zdravnik in zdravilo obenem. Jezus se je dotakne in mrzlica zbeži.

30 Tudi nam naj se dotakne roke, da bodo naša dela očiščena. Naj vstopi v našo hišo. Dvignimo se kdaj s svojih ležišč, ne poležavajmo. Jezus stoji pred posteljo in mi ležimo? Vstanimo in stojmo. Sramota nam je, če bi pred Jezusom ležali. Pa bo kdo rekel, kje je Jezus? Tukaj je navzoč. "Sredi med vami stoji," pravi, "pa ga ne poznate." - "Božje kraljestvo je med vami." Verujmo in videli bomo Jezusa navzočega. Če se ne moremo dotakniti njegove roke, pritecimo k njegovim nogam. Če ne moremo priti do glave, vsaj njegove noge umijmo s solzami. Naša pokora je mazilo za Odrešenika. Poglej, kolikšno je Odrešenikovo usmiljenje. Naši grehi so smrad, so gniloba. Če pa delamo pokoro zaradi grehov, če jokamo, se naši smrdljivi grehi spremenijo v Gospodovo mazilo. Prosimo torej Gospoda, naj nas prime za roko. In takoj, pravi, *jo je mrzlica zapustila*.

Apoftegme očetov

1. Anton 20

Neki brat je želel zapustiti posvetno življenje in je svojo posest razdal med uboge, toda nekaj je vendar še obdržal zase. In tako je prišel k abu Antonu. Ko je starec za to zvedel, mu je rekel: "Če hočeš postati menih, pojdi v vas, kupi meso, položi si ga okrog golega telesa in pridi tak nazaj sem." Brat je storil tako in psi ter ptiči so trgali njegovo telo. Ko se je srečal s starcem, je ta vprašal, ali se je ravnal po njegovem nasvetu. Ko je brat pokazal svoje razmesarjeno telo, mu je sveti Anton rekel: "Tiste, ki so se odpovedali svetu in hočejo vseeno posedovati stvari, bodo v boju tako potolkli demoni."

2. Evagrij, *Praktik* 92

Neki brat je imel samo evangelij, pa gaje prodal in dal za hrano revežem rekoč: "Prodal sem besedo, ki mi je govorila: Prodaj, kar imaš, in daj ubogim."

3. Epifanij 8 in 9

Rekel je: "Posedovanje krščanskih knjig je koristno tistim, ki jim je to mogoče. Kajti pogled na knjige nas sam po sebi dela bolj obotavljive glede greha in nas spodbuja, naj se raje napotimo k pravičnosti." Rekel je tudi: "Zanesljivo varstvo pred grehom je branje Pisma."

4. ed. Rosweyde V,16,13

Nekoč so prišli razbojniki v starčev samostan in mu rekli: "Prišli smo pobrat vse, kar imaš v celici." On pa je rekel: "Kolikor se vam zdi, odnesite, otroci moji." Vzeli so torej, karkoli so našli v celici in odšli. Pozabili pa so vrečko, ki je bila skrita v celici. Starec jo je vzel, šel za njimi, klical in govoril: "Otroci moji, vzemite, kar ste pozabili v celici." Oni pa so občudovali starčevo potrpežljivost, vrnili vse nazaj v njegovo celico, se vsi spokorili in rekli drug drugemu: "Ta je resnično božji mož."

5. Serapion 2

Neki brat je prosil očeta Serapiona: "Reci mi besedo!" Starec mu je rekel: "Kaj ti imam reči? Da si vzel od vdov in sirot in položil v to nišo." Videl je namreč, da je bila polna knjig.

6. Teodora 7

Mati Teodora je rekla tudi: "Bil je neki menih in zaradi množice skušnjav je rekel: 'Grem od tod!' In ko je vzel svoje sandale, je videl drugega človeka, ki je tudi vzel sandale in mu rekel: 'Ali greš zaradi mene stran? Glej, jaz bom šel pred tabo, kamor koli greš.'"

7. Janez Pritlikavec 35

O istem očetu Janezu so pripovedovali tole: Potem ko je prišel z žetve ali ko se je srečal s starci, se je posvetil molitvi, meditaciji in petju psalmov, dokler se niso njegove misli vrnile v prejšnje stanje.

Leon Veliki

Pismo Flavijanu

4. V nižine tega sveta torej prihaja Božji Sin, ko sestopa z nebeskega prestola in ne odstopa od očetove slave; rojen je v novem redu in z novim rojstvom. V novem redu, ker je po svojih lastnostih nevidni postal viden v naših; nedojemljivi je hotel biti dojet; on, ki je pred vsemi časi, je začel bivati v času; gospodar vesoljstva si je privzel podobo sužnja, ko je prikril neizmernost svojega veličastva; netrpljivemu Bogu ni bilo za malo, da je postal trpljiv človek in da je se neumrljivi podvrgel zakonom smrti. Rodil se je z novim rojstvom, ker neomadeževano devišstvo ni poznalo poželenja, a je priskrbelo snov za meso.

Iz matere je Gospod privzel naravo, ne pa krivde; in v Gospodu Jezusu Kristusu, ki se je rodil iz deviškega telesa, narava ni tuja naši zato, ker je njegovo rojstvo čudežno.

On, ki je pravi Bog, je tudi pravi človek; v tem zedinjenju ni laži, ko se soočata nizkost človeka in veličina božanstva. Vsaka podoba namreč v občestvu z drugo opravlja, kar ji je lastno, in sicer: Beseda deluje, kar je lastno Besedi, in meso opravlja, kar je lastno mesu. Eno se blešči od čudežev, drugo podlega krivicam. In kakor se Beseda ne odmakne od Očetove slave, tako meso ne zapusti narave našega rodu.

Pogosto moramo reči, da je eden in isti resnični Božji Sin in resnični Sin človekov. Bog je v skladu z besedami: »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bil Beseda« (Jn 1,1); in človek v skladu z besedami: »In Beseda je človek postala in se naselila med nami« (Jn 1,14). Bog v skladu z besedami: »Vse je po njej nastalo in nič ni brez nje nastalo.« (Jn 1,2-3); človek v skladu z besedami: »... rojen iz žene, podrejen postavi« (Gal 4,4).

Rojstvo mesa pokaže človeško naravo; deviško rojstvo pa kaže na božjo moč. Malčkovno otroštvo kaže ponižna zibka; veličino najvišjega oznanjajo angelski glasovi. On, ki ga Herod brezbožno skuša pobiti, je podoben ljudem od njihovem začetku; toda Gospod vseh je on, ki ga Modri z veseljem ponižno častijo. In ko pride h krstu svojega predhodnika Janeza, je zadonel Očetov glas iz nebes, da ne bi ostalo skrito, kako tančica mesa prekriva božanstvo, in rekel: »To je moj ljubljeni Sin, zelo sem ga vesel« (Mt 3,17). Njemu, ki ga kot človeka hudič prekanjeno skuša, so kot Bogu v pomoč in službo angeli. Biti lačen, žejen, utrujen in zaspan je očitno človeško. Toda nasititi tisoče ljudi s petimi hlebi; Samarijanki dati žive vode, katere že požirek stori, da tisti, ki jo pije, ne bo več žejen; hoditi po morski gladini, ne da bi se stopala udirala; in v grozeči nevihti pomiriti divjanje valov, je gotovo božansko.

Avguštin

Razlaga psalmov 32, 29
Tudi tisti, ki so zunaj, so naši bratje

5

Bratje, predvsem vas opominjamo, da ljubite ne le drug drugega, ampak tudi one, ki so zunaj, naj bodo to še pogani, ki v Kristusa še ne verujejo, ali pa ločeni od nas, ker se priznavajo sicer h Glavi, so pa odtrgani od telesa. Žalujemo za njimi, bratje, kot za svojimi brati. Hočejo ali nočejo, naši bratje so. Takrat bodo prenehali biti naši bratje, ki bodo prenehali govoriti: *Oče naš*.

10

O nekom je rekel prerok: *Njim, ki vam pravijo; Niste naši bratje, recite: Naši bratje ste*. Ozrite se okoli, o kom je to mogel reči: mar o poganih? Ne! Ne imenujemo jih namreč naše brate niti po Svetem pismu niti po cerkvenem načinu govorjenja. Mar o Judih, ki niso verovali v Kristusa?

15

Berite apostola! Če pravi, 'brat', ne da bi kaj pristavil, tedaj misli samo kristjane: *A ti, kaj sodiš svojega brata? Ali pa ti, kaj svojega brata zaničuješ? In ob drugi priliki: Vi sami delate krivico in jemljete, in to bratom!*

Donatisti torej pravijo: Niste naši bratje, in nas imenujejo pogane. Hočejo nas ponovno krstiti in trdijo, da nimamo, kar nam hočejo dati. Njihova zmota je prav v tem, da nas ne priznajo za svoje brate. Toda zakaj nam je rekel prerok: *Recite jim: Naši bratje ste*, -če ne, ker priznamo pri njih to, česar mi ne smemo ponoviti? Oni nas ne priznavajo kot brate, ker ne priznajo našega krsta. Mi pa jim, ne da bi ponavljali njihov krst, a priznavajoč našega, pravimo: *Naši bratje ste*.

25

Utegnejo reči: kaj hočete, za kaj bi nas radi imeli? Odgovarjamo: *Bratje ste nam*. Morda poreko: Pojdite proč od nas, z vami nimamo kaj opraviti! Mi pa imamo opravka z njimi, kajti priznavamo istega Kristusa, biti moramo eno telo pod eno samo glavo.

30

Rotimo vas torej, bratje pri ljubečem srcu njega, s čigar mlekom se hranimo, s čigar kruhom se krepimo, po Kristusu, našem Gospodu, pri njegovi krotkosti vas rotimo. (Čas je namreč nastopil, da jih obdamo z veliko ljubeznijo, z obilnim usmiljenjem in zanje prosimo Gospoda Boga, naj jim podeli nekoč treznega duha, da se poglobijo in spoznanjo, kako brez podlage so njihovi nastopi zoper resnico; delajo vse le v boleštni razdraženosti, ki je toliko bolj nezdrava, kolikor močnejša se zdi). Rotimo vas za te bolne, za nje, ki se zdijo po človeško modri, v resnici pa so neduhovni in zemeljski. Kljub temu so to naši bratje, ki obhajajo iste skrivnosti, sicer ne z nami, vendar pa iste; odgovarjajo z istim »Amen«, četudi ne z nami, pa vendar z istim. Dajte zanje Bogu najboljše od svoje ljubezni.

35

Avguštin

Govori o Janezovem evangeliju (15,10-12, 16-17)
Samarijanka je prišla po vodo

5

Pride žena. Podoba Cerkve, ne še opravičene, a je na tem, da prejme opravičenje. O tem bomo govorili. Pride, ne da bi kaj slutila; najde Jezusa, ki začne govoriti z njo. Pomislimo nekoliko o tem. Zakaj pride žena Samarijanka, da bi zajela vode? Samarijani niso bili judovskega rodu, bili so torej tujci. Zanimivo je, da je bila ta žena, ki je podoba Cerkve, tujega rodu. Cerkev bo nastala iz poganskih ljudstev, ki so bili za Jude tujci.

10

Spoznajmo v tej Cerkvi sebe in zahvalimo se Bogu za to, da smo v njej. Ona pa je le podoba, ne resnica. Verovala je njemu, ki je hotel iz nje narediti podobo za nas. *Pride torej, da bi zajela vode*. Preprosto je prišla po vodo, kot hodijo ponjo možje in žene.

15

Jezus ji reče: 'Daj mi piti.' Njegovi učenci so bili namreč odšli v mesto kupovat živeža. Samarijanka mu pravi: 'Kako, da ti mene prosiš piti, ko si Jud, jaz pa Samarijanka?' Judje namreč niti ne govorijo s Samarijani.

20

Poglejte tujce: Judje niso rabili niti njihove posode. Ker je žena imela posodo, da bi vode zajela, se je čudila, da jo je Jud prosil, naj mu da piti, česar Judje navadno niso storili. On pa, ki je prosil pijače, je bil žejen ženine vere.

Poslušaj, kdo prosi piti. *Jezus ji je odgovoril: Ko bi poznala božji dar, in kdo je, ki ti pravi: Daj mi piti, bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode!*

25

Prosi pijače in obeta pijačo. Pomanjkanje trpi, kot da želi prejeti; obilico ima, kot da želi napojiti. *Ko bi poznala božji dar*, pravi. Božji dar je Sveti Duh. Toda ženi govori še prikrito in šele po malem sega v njeno srce. Morda jo že poučuje. Kaj je milejše in dobrotljivejše od tega opomina: *Ko bi poznala božji dar in kdo ti pravi: Daj mi piti, bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode*.

30

Katere vode ji bo dal, če ne tiste, ki je o njej rečeno: *Pri tebi je studenec življenja?* Kajti kako bo žejen, kdor se bo napil od obilnosti tvoje hiše?

Obetal je torej neko obilnost in polnost Svetega Duha, ona pa še ni razumela. In kaj je odgovorila, ker ni razumela? *Žena mu reče: 'Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila semkaj zajemat.'* Potreba ji je nalagala trud, slabost pa truda ni marala. Da bi bila slišala: *Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil!* Kajti to ji je rekel Jezus, da bi se več ne trudila, toda ona še ni razumela.

35